WWF Suomi
Lintulahdenkatu 10
00500 HELSINKI

Puh (09) 7740 100
wwf.fi
panda.org

Eduskunnan suurelle valiokunnalle

7.5.2025

Viite: U 13/2025 vp

Asia:

Valtioneuvoston kirjelmä eduskunnalle komission ehdotuksista Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi direktiivien 2006/43/EY, 2013/34/EU, (EU) 2022/2464 ja (EU) 2024/1760 muuttamisesta siltä osin kuin on kyse tietyistä yritysten kestävyysraportointia ja huolellisuusvelvoitetta koskevista vaatimuksista (COM(2025) 81 final) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi asetuksen (EU) 2023/956 muuttamisesta rajalle perustetun hiilidioksidipäästöjen säätömekanismin yksinkertaistamisen ja vahvistamisen osalta (COM(2025) 87 final)

WWF kiittää mahdollisuudesta lausua valtioneuvoston U-kirjelmästä. Otamme kantaa ympäristön näkökulmasta kestävyysraportointiin (CSRD) ja yritysvastuudirektiiviin (CSDDD) liittyen.

Yleistä

Omnibus-ehdotuksen tavoitteeksi on esitetty sääntelyn yksinkertaistaminen, mutta ehdotus on itse asiassa sääntelyn purkamistoimi. **Suomen kanta pitää muuttaa niin, että Suomi ei hyväksy omnibus-ehdotuksella esitettyjä sisällöllisiä heikennyksiä vaan hakee niihin vaihtoehtoisia ratkaisuja, jotta sääntelyn tavoitteita ei vaaranneta eikä kunnianhimontasoa heikennetä. Suomen kantaan pitää kirjata vahva tuki kestävyysraportointidirektiivin (CSRD) soveltamisalan ja yritysvastuudirektiivin (CSDDD) keskeisten velvoitteiden säilyttämiselle nykymuodoissaan.**

Komission ehdotus on tehty kiireessä perustamatta sitä lainkaan faktapohjaisiin todennettuihin arviointeihin ja läpinäkyvään menettelyyn (ei vaikutusten arviointia, ei julkista kuulemista). Valtioneuvosto on kirjelmässään tunnistanut valmistelun puutteellisuuden:

> *"Valtioneuvosto korostaa, että komission ehdotusten valmistelussa tulisi huomioida paremman sääntelyn periaatteet ja pitää valitettavana, että ehdotuksesta muun muassa puuttuu vaikutusten arviointi.(kohta 10.1. toinen kappale)"*

EU:ssa luotu kestävyyssääntely, joka luo läpinäkyvän ja tasaisen pelikentän, ei ole uhka suomalaisten yritysten ja Euroopan kilpailukyvylle. Päinvastoin kestävyys ja pyrkimys liiketoimintaan, joka tapahtuu maapallon resurssien rajoissa, on kilpailukyvyn tärkeä kulmakivi. Sääntelyn tempoilevuus sen sijaan luo epävarmuutta yritysten toimintaympäristöön ja se on sijoituksille ja liiketoiminnalle myrkkyä.

Komission omnibus-ehdotus jättäisi kestävyysraportoinnin piiriin vain murto-osan alkuperäisistä yrityksistä. **Suomen ei pidä kannattaa soveltamisalan kaventamista**, joka vesittäisi kestävyysraportoinnilla tavoiteltavan läpinäkyvän ja luotettavan kestävyystiedon saatavuuden. Kestävyysraportointia tehdään, jotta markkinamekanismit voisivat edesauttaa pääomien siirtymistä kestävään liiketoimintaan. Valtioneuvosto tunnistaa syntyvän ongelman:

"Yritysten kestävyystiedoilla on kriittinen yhteys EU:n vihreän kehityksen ohjelman mukaisen ja EU:n kestävän rahoituksen strategian tavoitteen toteuttamiseksi: pääomavirtojen kohdentamiseksi enenevässä määrin kestäviin kohteisiin. Komission perusteluissa tai vaikutusarvioissa ei ole tuotu esiin, miten edellä tarkoitettu pääomavirtojen kohdentumistavoitteen toteutuminen voidaan turvata, jos finanssimarkkinatoimijat eivät saa jatkossa omien velvoitteidensa täyttämisen edellyttämiä tietoja ja julkisesti saatavilla oleva tieto yritysten kestävyydestä heikkenee. Komissio on aiemmin todennut, että yksityisten investointien suuntaaminen ilmasto- ja ympäristötavoitteiden kannalta vaikuttavasti edellyttää luotettavaa ja kattavaa raportointia (COM/2018/097 final). (U-kirjelmä kohta 5.1.2. 7. kappale)"

Suomen ei pidä kannattaa ehdotusta, joka rankaisee niitä yrityksiä, jotka ovat jo panostaneet huolellisuusvelvollisuuden toteuttamiseen. Kuten valtioneuvoston U-kirjelmäkin tunnistaa, omnibus-ehdotus palkitsee vastuullisuuden perässähiihtäjiä. Valtioneuvoston kirjelmässä asia on kirjattu näin:

"Käytännössä ehdotus helpottaisi hitaammin vastuulliseen toimintaan heränneiden yritysten asemaa. Samalla se osittain vesittäisi vastuullisuuteen proaktiivisesti suhtautuneiden yritysten tilannetta, jotka ovat jo linjanneet toimintatapojaan vapaaehtoisen kansainvälisen kehyksen ja voimassa olevan direktiivin mukaiseksi. On mahdollista, että jo vastuullisesti toimivien suomalaisten yritysten mahdollisuus saada kilpailuetua kaventuisi ehdotuksen johdosta. Vaikutusten tunnistamisvelvoitteen rajaaminen voi heikentää myös toimintaketjun alkupäähän kuuluvien vastuullisesti toimivien yritysten asemaa. (U-kirjelmä kohta 5.2.2. 6. kappale)"

Alkuperäinen yritysvastuulaki perustuu lähestymistapaan, joka on linjassa kansainvälisten standardien, kuten pitkäaikaisten OECD:n ohjeiden ja YK:n yrityksiä ja ihmisoikeuksia koskevien ohjaavien periaatteiden, kanssa. Tämä malli edellyttää, että yritykset tunnistavat ja käsittelevät kielteisiä vaikutuksia haitan vakavuuden ja todennäköisyyden perusteella riippumatta siitä, missä kohdassa arvoketjua ne esiintyvät. **Suomen ei pidä kannattaa ehdotusta, jolla huolellisuus rajataan vain välittömiin sopimuskumppaneihin, koska haitat tyypillisesti syntyvät kauempana arvoketjussa.** Muutos heikentää lain tavoitteiden saavuttamista. Valtioneuvoston kirjelmässäkin on todettu negatiiviset seuraukset:

"Voidaan kuitenkin pitää jokseenkin varmana, että ehdotetut muutokset heikentäisivät yritysvastuudirektiivin alkuperäisten tavoitteiden toteutumista ja siten sääntelyn vaikuttavuutta, sillä tavanomaisimmin riskit tapahtuvat 1. porrasta kauempana toimintaketjussa. Direktiiviehdotuksen valmisteluaineiston perusteella on epävarmaa, saataisiinko ehdotuksella suhteessa yritysten käyttämiin panostuksiin enemmän vai vähemmän hyötyjä. (U-kirjelmä kohta 5.2.2. 7. kappale)

<u>WWF:n suositukset vaihtoehdoiksi komission ehdotuksille</u>

WWF Brysselin toimisto on koonnut suositukset vaihtoehdoiksi komission ehdotuksille. Englanninkielinen teksti on <u>liitteenä</u>.

I. CSRD

1. Soveltamisala, keskisuuret yritykset ja VSME-standardin käyttö

Jos 80–90 %:n yrityksistä jäisi CSRD:n ulkopuolelle ilman asianmukaista raportointistandardia, se heikentäisi merkittävästi saatavilla olevan kestävyyttä koskevan tiedon määrää ja luotettavuutta. Tämä rankaisisi yrityksiä, jotka jo noudattavat CSRD:tä, ja aiheuttaisi epäjohdonmukaisuuksia rahoituslaitoksille, jotka etsivät luotettavaa dataa. Vertailun vuoksi: omnibus-ehdotuksessa esitetty uusi soveltamisala on jopa pienempi kuin edeltävän NFRD:n (muun kuin taloudellisen tiedon raportointi) soveltamisala, joka sovittiin vuosikymmen sitten.

Komissio myös eriyttää CSRD:n ja taksonomian soveltamisalat toisistaan, mikä luo uuden epäjohdonmukaisuuden ja lisää yrityksille raportointikehyksen monimutkaisuutta. Komission suosittelema vapaaehtoinen VSME-kysely, jota ehdotetaan kaikille alle 1000 työntekijän yrityksille, on riittämätön keskisuurille yrityksille (250–1000 työntekijää): se ei sisällä keskeisiä tietoja siirtymäsuunnitelmista, periaatteista, toimista ja tavoitteista, taksonomiasta, yrityksen vaikutuksista ja altistumisesta korkean riskin arvoketjuille, ilmastoriskeihin liittyvää dataa eikä Scope 3 -päästöjä (jotka usein kattavat 80 % elinkaaripäästöistä) tai laajempia sosiaalisia kysymyksiä.

VSME on suunniteltu pienille ja hyvin pienille yrityksille (10–250 työntekijää), eikä sen soveltuvuutta suurempien yritysten tarpeisiin ole testattu. Sen käyttäminen suuremmille yrityksille ylittää alkuperäisen käyttötarkoituksen ja vaarantaa sen tehokkuuden. VSME ei ole varsinainen raportointistandardi, vaan yksinkertaistettu kyllä/ei-kysely, joka kattaa vain perustason ESG-teemat, eikä ole täysin linjassa ESRS- tai ISSB-standardien kanssa. Alun perin VSME:n tarkoitus oli täydentää pakollista LSME-standardia, jota käytetään pörssilistatuilla pk-yrityksillä. LSME puolestaan on täysin yhteensopiva ESRS- ja ISSB-kehysten kanssa ja soveltuu paremmin keskisuurille yrityksille. Myös Draghin raportti suosittaa LSME-standardin käyttöä keskisuurille yrityksille.

Vaihtoehto: WWF suosittelee alkuperäisen CSRD-soveltamisalan säilyttämistä ja keskisuurille yrityksille joko kevyempää omaa standardia, kuten EFRAGin LSME-standardia, tai suppeampaa valikoimaa täydestä raportointistandardista. Lisäksi CSRD:n ja taksonomian soveltamisalojen tulisi pysyä yhtenäisinä.

2. Arvoketjurajoite (value chain cap)

Arvoketjurajoitteen käyttöönotto, joka sallisi yritysten pyytää liikekumppaneilta vain VSME-standardin mukaista tietoa, heikentäisi tehokasta toimitusketjuriskien hallintaa. Mikäli nykyinen VSME-luonnos toimisi oikeudellisena rajoitteena, yritykset ja rahoituslaitokset eivät saisi keskeistä tietoa alle 1000 työntekijän kumppaneilta — tietoa, jota tarvitaan toimitusketjun kestävyyden arviointiin, toiminnan jatkuvuuteen ja EU-vaatimusten noudattamiseen. Tämä heikentäisi yritysten kykyä hallita riskejä ennakoivasti yhä monimutkaisemmilla globaaleilla markkinoilla. Samalla ei-EU:n toimijat, kuten yhdysvaltalaiset pankit, voisivat edelleen pyytää tietoa EU:n keskisuurilta ja pieniltä yrityksiltä. Tämä asettaisi EU-yritykset epäedulliseen asemaan, lisäisi riippuvuutta kalliista ulkopuolisista datantoimittajista tai voisi

johtaa liikekumppanuuksien katkeamiseen, jos tietoa ei saada — heikentäen keskisuurten ja pienten eurooppalaisten yritysten rahoituksen saatavuutta.

Lisäksi ehdotettu arvoketjurajoite on tarpeeton, koska nykyinen ESRS-rakenne jo tasapainottaa vaatimuksia: suurilta yrityksiltä ei vaadita laajamittaisia kyselyjä koko arvoketjulle, ja pienyritysten suojaksi on sisällytetty ehtoja, jotka sallivat tietopyyntöjen rajoittamisen tilanteissa, joissa tieto ei ole merkityksellistä, ei ole saatavilla tai sen hankkiminen vaatisi kohtuutonta vaivannäköä.

Vaihtoehto: WWF suosittelee, ettei arvoketjurajoitetta laajenneta – nykyinen CSRD jo sisältää toimivan ja tasapainoisen ratkaisun.

3. Toimialakohtaiset ESRS-standardit

EU:n toimivallan poistaminen täsmentää toimialakohtaisia raportointivaatimuksia olisi menetetty mahdollisuus tehostaa raportointia ja parantaa tiedon laatua ja vertailtavuutta yritysten joustavuuden säilyttämisen ohella. Monet kestävyysriskit ja -mahdollisuudet ovat toimialakohtaisia, mutta nykyiset ESRS-standardit ovat "toimialaneutraaleja". Pelkkien neutraalien standardien säilyttäminen siirtäisi koko vastuun merkityksellisten tietojen tunnistamisesta yrityksille.

EFRAGin työn keskeyttäminen jättäisi yritykset ilman selkeää ohjeistusta ja johtaisi hajanaiseen vapaaehtoisten kehysten kirjoon, mikä lisäisi epävarmuutta ja hallinnollista taakkaa.

Vaihtoehto: WWF suosittelee toimialakohtaisten standardien kehittämisen jatkamista ja selvennystä, että ne eivät lisää kokonaisdatapisteiden määrää, vaan korvaavat toimialaneutraaleja tarpeen mukaan. Ainakin vapaaehtoisten ohjeistusten kehitystyötä tulisi jatkaa, mahdollisesti muuttamalla ne pakollisiksi arvioinnin jälkeen.

II. CSDDD (Corporate Sustainability Due Diligence Directive)

1. Arvoketjun laajuus ja "Tier 1"

CSDDD:n rajaaminen koskemaan vain suoria liikekumppaneita (Tier 1) ja siirtyminen toimittajapohjaiseen lähestymistapaan heikentää säädöksen tavoitteita ja tekee laista ristiriitaisen OECD:n ja YK:n ohjaavien periaatteiden kanssa. Tämä myös lisää vaaraa, että huolellisuusvelvoitteesta tulee pelkkä muodollisuus.

Komissio itse myöntää ehdotuksen liiteasiakirjassa, että tällainen rajoitus tarkoittaisi, että yritysten olisi vaikeampi tehdä rakenteellista riskianalyysiä ja asianmukaista riskien hallintaa. Tällöin toiminta perustuisi lähinnä valitusten kautta saatavaan tietoon, kun taas suurimmat riskit esiintyvät harvoin Tier 1 -toimittajissa, jotka ovat usein EU:n sisällä.
Toimitusketjun rajaaminen Tier 1 -tason toimittajiin johtaa tehottomuuksiin, jotka lopulta nostavat yritysten kustannuksia. Esimerkiksi Saksan toimitusketjulaki on toimittajapohjainen, ja BAFA (Saksan talous- ja vientivalvontavirasto) raportoi vuonna 2022, että Tier 2–3 -toimittajien riskien järjestelmällinen arvioimatta jättäminen johtaa pidemmällä aikavälillä suurempiin kustannuksiin.

Jos omnibus hyväksyttäisiin, yritysten pitäisi edelleen tehdä syvällisiä toimitusketjuanalyysia, jos ne saavat "uskottavaa tietoa" riskeistä Tier 1 -tason ulkopuolella – eli kyse olisi reaktiivisesta, ei ennakoivasta riskienhallinnasta.

Vaihtoehto: WWF suosittelee alkuperäisen arvoketjumääritelmän säilyttämistä, ei rajoittumista Tier 1 -toimittajiin.

2. Ilmastosiirtymäsuunnitelmat

Omnibus-ehdotuksessa ilmastosiirtymäsuunnitelmien toimeenpano ei enää olisi pakollista. Tämä vaarantaisi tasapuoliset toimintaedellytykset suuryritysten välillä ja rankaisisi edelläkävijöitä. Yritykset ovat merkittäviä kasvihuonekaasupäästöjen aiheuttajia, ja CSDDD antaa jäsenvaltioille konkreettisen välineen vähentää päästöjä kansallisten ilmastotavoitteiden saavuttamiseksi. Velvoite laatia ja panna täytäntöön ilmastosiirtymäsuunnitelmia auttaa yhdistämään kansalliset ja yritystason ilmastositoumukset.

CSDDD:n mukainen siirtymäsuunnitelmavelvoite on jo nyt määritelty *"obligation of means"*, ei *"obligation of result"* (artikla 22(1)), joten oikeudellinen selkeys on olemassa.

Vaihtoehto: WWF suosittelee säilyttämään alkuperäisen vaatimuksen siirtymä-suunnitelmien *toimeenpanosta*, ei vain niiden laatimisesta.

3. Huolellisuusvelvoitteen tarkasteluväli

Komission ehdotus rajoittaa riskien seuranta tapahtumaan viiden vuoden välein heikentäisi olennaisesti huolellisuusprosessin tehokkuutta ja olisi ristiriidassa OECD:n ja UNGP:n kanssa. Ilman jatkuvaa riskien seurantaa huolellisuusprosessi on vaarassa muuttua muodolliseksi tarkistuslistaksi. Nykyinen vaatimus seurata riskejä vuosittain — ja aina kun on perusteltua epäillä uusien merkittävien riskien syntymistä — on kohtuullinen ja linjassa yritysten tavanomaisten käytäntöjen kanssa ja tukee ketterää, riskiperustaista päätöksentekoa.

Vaihtoehto: WWF suosittelee säilyttämään alkuperäisen vuosittaisen seuranta-vaatimuksen.

4. Täytäntöönpano ja siviilioikeudellinen vastuu

Komission ehdotus poistaa CSDDD:n EU-tasoisen siviilioikeudellisen vastuun sääntelyn ja palauttaa tilanteen 27 erilliseen kansalliseen järjestelmään.

Tämä loisi pirstaleisen oikeudellisen ympäristön, heikentäen EU:n sisämarkkinoita ja altistaen yritykset epäyhtenäisille vastuujärjestelmille ja forum shoppingille. Yksinkertaistamisen ja yhdenmukaistamisen sijaan ehdotus tuo juridista epävarmuutta ja monimutkaisuutta – erityisesti yrityksille jotka toimivat useassa jäsenvaltiossa.

Vaihtoehto: WWF suosittelee säilyttämään EU-tasoisen harmonisoidun siviilioikeudellisen vastuun, joka luo selvyyttä ja varmuutta kaikille osapuolille.

Lopuksi

Maailman talousfoorumin vuoden 2025 riskiarvioissa Global Risks Report ympäristöriskit täyttävät10 vuoden aikajänteellä neljä kärkipaikkaa.

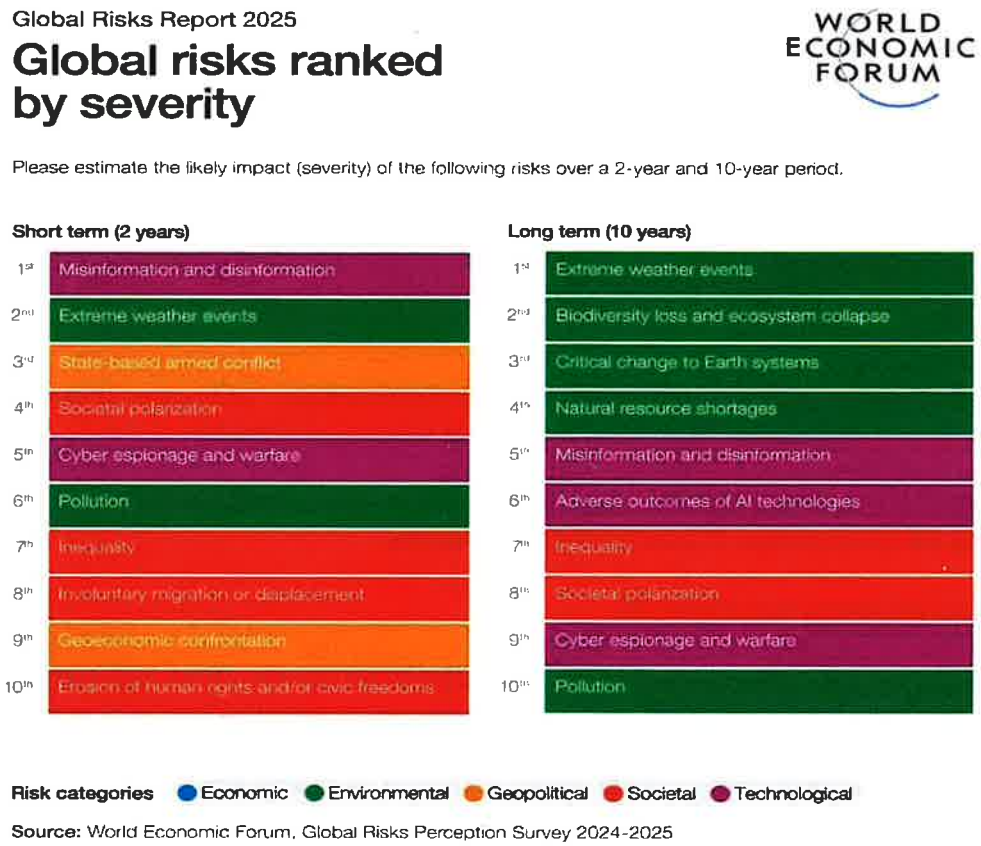

Talous voi toimia vain jos ekosysteemit toimivat ja ilmasto saadaan pysymään suhteellisen stabiilina. Kestävyysraportointi- ja yritysvastuusääntely ovat osa valtavirtaistamista, jonka kautta ihmisoikeus- ja ympäristöriskien arviointi ja negatiivisten vaikutusten välttäminen tulevat tiiviisti osaksi liiketoimintaa.

Kunnioittavasti,

Maailman Luonnon Säätiö – World Wide Fund For Nature, Suomen rahasto sr.

Elina Erkkilä
Suojelujohtaja

Raija-Leena Ojanen
Oikeudellinen neuvonantaja

Lisätietoja: Raija-Leena Ojanen, raija-leena.ojanen@wwf.fi , p. 0505990232

WWF recommendations for the Simplification Omnibus proposal

April 2025

I. CSRD

1. Scope, mid-cap companies and use of VSME standard

Excluding 80-90% of companies from the CSRD without an adequate standard would significantly reduce the availability and reliability of sustainability data. This would **penalise companies already complying with the CSRD**, and would create **inconsistencies for financial institutions seeking reliable data**. As a comparison, the new scope proposed by the omnibus is even smaller than the previous NFRD scope, agreed a decade ago. The Commission also misaligns the CSRD and Taxonomy scopes, introducing a new inconsistency hence more complexity of the whole reporting framework for companies.

The **voluntary 'VSME' questionnaire, which the Commission now recommends for all companies below 1000 employees, is inadequate for 'mid-cap' companies (250-1000 employees)**: it does not include key disclosures on transition plans, reporting on policies, actions and targets, taxonomy, company's impacts, exposures to high-risk value chains, data related to climate risks and scope 3 GHG emissions (usually 80% of full lifecycle emissions), and social issues beyond basic workforce data. **The VSME was designed specifically for small and very small companies (10 to 250 employees) and has not been tested for its suitability in meeting the information needs of larger companies** and their business partners. Using it for larger companies goes beyond its original scope and risks undermining effectiveness.

The VSME is not a fully-fledged reporting standard but rather a **simplified yes/no questionnaire intended for very small companies**, covering only basic ESG topics. By design, it is not fully aligned with ESRS or ISSB standards. This simplification was intentional: initially the VSME was meant to complement the mandatory 'LSME' standard to be used by listed SMEs. In contrast, the LSME is fully consistent with ESRS and ISSB frameworks and hence much better-suited for mid-cap companies. **The Draghi report explicitly recommends the use of the LSME standard for mid-cap companies[1].**

Alternative: WWF recommends maintaining the initial CSRD scope, and, for mid-caps, either introduce a lighter specific standard such as EFRAG's LSME standard or, preferably, select data points in the full reporting standard. In addition, the CSRD and Taxonomy scopes should remain identical.

2. Value chain cap

Introducing a 'value chain cap' that limits companies in the CSRD scope to only request from business partners information covered by the VSME standard risks undermining effective supply chain risk management. If the current VSME draft were used as a legal cap,

[1] Draghi M. (2024), The future of European competitiveness: Part B | In-depth analysis and recommendations, page 325: "*The use of the simplified CSRD reporting standard for listed SMEs currently under development by EFRAG could be extended to cover small mid-caps to reduce their reporting costs*".

companies and financial institutions would be unable to obtain important data from business partners below 1000 employees—data that may be necessary to assess supply chain resilience, ensure operational continuity, and comply with other EU requirements. This would **reduce companies' ability to manage risks proactively** in an increasingly complex global market.

In addition, data providers and non-EU companies and financial institutions (e.g. US banks) not bound by CSRD will still be able to ask data to EU midcaps and SMEs. This in fact penalises EU companies and financial institutions in their relations with business partners: they could have to rely more on data from data providers, with a higher cost, or to stop their business relationship with some companies if they don't get the information they need from them. **This could in turn penalise European midcaps and SMEs' access to finance.**

Most importantly, **the proposed value chain cap is unnecessary, as the ESRS already strike a balance by not requiring large companies to conduct extensive surveys for every actor** in their value chain. **They also include safeguards to protect SMEs**, allowing companies to limit information requests when the data is not meaningful, not reliable, or would require unreasonable effort.

Alternative: WWF recommends not to extend the value chain cap: a balanced, workable value chain cap already exists in the current CSRD.

3. Sector-specific ESRS

Removing the EU's ability to clarify sector-specific disclosures would be a **missed opportunity to streamline reporting** and improve data quality and comparability, while **preserving flexibility for companies**.

Many sustainability risks and opportunities are sector-specific, yet the current ESRS are 'sector-agnostic'. Only keeping those would **place the full burden on companies to identify relevant material disclosures**. Halting EFRAG's ongoing work on sector standards would **leave companies without clear guidance and push them toward a patchwork of voluntary frameworks**, increasing uncertainty and administrative burden.

Alternative: WWF recommends maintaining the development of sector-specific standards, and clarify that they will not increase the overall number of data points but will instead substitute sector-agnostic ones where relevant. At least, the development of voluntary sector-specific guidelines should be maintained, potentially leading to mandatory guidelines after review.

II. CSDDD

1. Value chain scope and 'Tier 1'

Limiting the CSDDD's scope to direct business partners ('tier 1') and shifting to a supplier-based approach undermines the objectives of the legislation, making the law inconsistent with the OECD and UN Guiding Principles (UNGP)' guidelines. It also risks fueling **tick-box approaches rather than meaningful measures**.

In an accompanying document to the omnibus proposal, **the European Commission itself recognises that such a limitation would imply that "*companies might be less able to carry out a structured risk analysis and proper risk management*"**. This means that actions would be more largely driven by information gathered through complaints, as tier-one suppliers (often EU-based) are rarely the ones presenting the most severe risks.

Limiting due diligence to Tier 1 can therefore lead to **inefficiencies that ultimately raise costs for companies**. There is a precedent: it was the case for the German Supply Chain Act, which is supplier-based. In a 2022 report (*Identifying, weighting and prioritizing risks*), Germany's Federal Office for Economic Affairs and Export Control (BAFA) reported that **not systematically assessing risks with Tier 2 or 3 suppliers is more costly for companies in the long term** and that "*companies that consider the risks in the extended supply chain from the very beginning will not have to bear the high costs of ad hoc risk analyses or modify their preventative measures as a result*". If the omnibus was adopted, the CSDDD would indeed still require companies to go through in-depth assessment of their supply chain if they receive "plausible information" that risks are occurring beyond direct suppliers (i.e. reactive risk management, versus proactive risk management).

Alternative: WWF recommends maintaining the initial value chain definition, not to focus only on 'Tier 1' suppliers.

2. Climate transition plans

Under the omnibus, the implementation of climate transition plans would no longer be mandatory. These risks **compromising the level playing field among very large companies and penalizing frontrunners.**

Companies account for a significant share of global greenhouse gas emissions, and **the CSDDD offers Member States a concrete tool to address priority emission sources in support of their Nationally Determined Contributions on greenhouse gas emissions reduction targets**. By requiring large companies to adopt and implement climate transition plans, the directive helps bridge the gap between national climate targets and corporate commitments. Without this obligation, both the EU and its Member States risk lacking the necessary instruments to meet their climate targets.

It is also important to note that **the CSDDD duty to put transition plans into effect is already clearly defined as an obligation of means, not of results**, as clarified in Article 22(1) of the legislation. This already provides legal certainty regarding the expected conduct, focusing on efforts not on outcomes.

Alternative: WWF recommends maintaining the initial requirement to 'put into effect' the transition plans, not only to adopt them.

3. Frequency of due diligence duty

The Commission's proposal to limit risk monitoring to once every five years would significantly undermine the effectiveness of due diligence and create a misalignment with standard corporate risk management practices (OECD, UNGP).

Without timely risk monitoring and follow-up, **the due diligence exercise risks becoming a ticking-box exercise, rather than a meaningful process to identify and manage material**

risks for companies. The current obligation to monitor risks at least annually—and whenever there are reasonable grounds to believe that new significant risks may emerge—sets a reasonable and proportionate standard. It is consistent with established corporate monitoring cycles and **supports agile, risk-based decision-making**.

Extending the review period to five years would reduce the relevance and meaningfulness of the due diligence process, largely reducing its value for companies or their business partners.

Alternative: *WWF recommends maintaining the initial requirement to perform annual monitoring.*

4. Enforcement and civil liability

The Commission's proposal **removes the CSDDD's EU-wide civil liability regime, going back to 27 uneven national regimes**.

This approach risks creating a fragmented legal landscape undermining the EU Single Market, exposing companies to inconsistent liability regimes and potential forum-shopping. Rather than simplifying and harmonising the regulatory framework, the proposal introduces legal uncertainty and complexity - especially for companies operating across multiple Member States.

Alternative: WWF recommends retaining the EU-wide harmonised civil liability regime which offers legal clarity and certainty for all stakeholders.